ניכפרו מדיוס הכפורים. על כפרת שעיר הנעשה בחוץ שאין בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף: **מה אמרינן.** לקמן אחת בשנה כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה ואע"ג דהאי בשעיר הפנימי כתיב הא איתקוש להדדי כדאמר במתני': **קס"ד כל חד וחד מחבריה גמר.**

אל פסח הסמוך לר"ח **גמר מר"ח** תורה אור לכפר על הטהור שאכל את הטמא ובר"מ ס"ל לר"מ כל **אל סמוך** הסמוך לשל יום הכפורים **גמר מדיום הכפורים** לשאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף **ואל יום הכפורים משל סוכות** לאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף והדר גמרי כולהו כל חד וחד מדסמיך ליה עליונים מתחתונים ותחתונים מעליונים: **למד מן הלמד.** בהיקש קאמר והכי כולהו היקשא היכא **כולהו** מר"ח גמר לטהור שאכל את הטמא ורש"ם חדש מיניהו לשאין בה ידיעה כלל וכולהו מדיום הכפורים לאין בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף וכן הוא מהן לשאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: **איברא.** באמת: **קרא עלי מועד.** במסכת תענית (דף כט.) תמוה דהרי שתא של שנה הסמיה ליליתא מלריס{שנתלתו בה מרגלים בעברים ותשעה בסיון} מלויי מליוהו לתמוז לפיכך אירע בו יום חזרת מרגלים בשמונה באב, ויבכו העם בלילה ההוא בתשעה באב בכו בכיה של חנם והוקבעה להם בכיה לדורות: **לשכור בחורי.** בחורבן הבית: **וכפרתו שיירה.** שלא הזכיר כאן בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף בכפרה של אלו: **ה"ג אחת לא משמע ליה.** לכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב: **אלא לעולם אחת משמע ליה נמי אחיגון דסא איתקוש ושאני סכא דאמר קרא כו'.** הכי פירושא אחת דסיפיה דקרא דממעטינן מינה שאין אחר מכפר כפרתו דסמיך יכפר לבשנה משמע ליה נמי לאחיגון דהא בשעיר פנימי כתיב ביה כדכתיב מדם חטאת הכפורים אחת בשנה ואיתקוש שעירי הרגלים לשעירי ראשי חדשים מה שעיר דראש חודש במילתא דקודש מכפרי אף שעירי רגלים במילתא דקודש מכפרי {ורבי חמא ניכפרו אדראש חדש? הא אמרינן "אותה" אותה נושא עון ואין אחר נושא עון ורבי חמא ניכפרו אדיום הכפורים הא אמרי' "אחת בשנה" *כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה} אמאי מכפרי אי על שיש בה ידיעה בתחלה ויש בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בפנים ויום הכפורים תולה אי על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף האי שעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר, על כרחך אינו מכפר אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף: ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה כו': *אמר ר' חמא בר ר' חנינא מאי טעמא דר' מאיר? אמר קרא 'שעיר השעיר' הוקשו כל השעירים זה לזה *וי"ו מוסיף על ענין ראשון, קסלקא דעתך כל חד וחד מחבריה גמר *והאמר ר' יוחנן כל התורה כולה למידין למד מלמד חוץ מקדשים שאין למידין למד מלמד? הא לא קשיא כולהו מקמא גמרי, תינה כל דכתב ביה "השעיר" עצרת ויוה"כ דלא כתב ביה "השעיר" מנלן? אלא *אמר ר' יונה אמר קרא °אלה תעשו לה' במועדיכם *הוקשו כל המועדי' כולן זה לזה, והא ר"ח לאו מועד הוא? איברא ר"ח נמי איקרי מועד כדאמר אביי -*דאמר אביי תמוז דההיא שתא מלויי מליוהו דכתיב °קרא עלי מועד לשבור בחורי. אמר רבי יוחנן ומודה ר"מ בשעיר הנעשה בפנים שהוא אינו מכפר כפרתן, והן אינן מכפרין כפרתו: הוא אינו מכפר כפרתן, כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות, הן אינן מכפרין כפרתו אמר קרא "אחת בשנה" כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה תניא נמי הכי אל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף ועל שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף ועל טהור שאכל את הטמא -שעירי הרגלים ושעיר הנעשה בחוץ מכפרין דברי ר' מאיר ואילו שעיר הנעשה בפנים *שיירה וכפרתן נמי שיירה: היה ר' שמעון אומר שעירי ראשי חדשים מכפרין על טהור שאכל את הטמא כו': בשלמא דראשי חדשים לא מכפרי אדרגלים דאמר קרא "עון"-עון אחד הוא נושא ואינו נושא שני עונות אלא דרגלים ניכפרו אדראשי חדשים? אמר קרא "אותה" אותה נושא עון ואין אחר נושא עון בשלמא דרגלים לא מכפרין אדיום הכפורים דאמר קרא "אחת בשנה" *כפרה זו לא תהא אלא אחת בשנה אלא דיום הכפורים ניכפרו אדרגלים? אמר קרא "אחת"-*כפרה אחת מכפר ואינו מכפר שתי כפרות, והא כי כתיב "אחת" בשעיר הנעשה בפנים הוא דכתיב? אמר קרא °מלבד חטאת

דהכא כיון דנאכל נעקר הפרשתו ואחר שהופרש במקומו כיפר על עבירות שהיה לו לזה לכפר וכשיבא ר"ח תמול עליו הפרשה לעבירות שעברו קודם לכן והא דמייתי התם מכבשי עצרת ולא אמרי' כשנשחט הרלשון לגלגלי מילתא שלא תמול על השני הפרשה עד שעת שחיטה לא דמי כלל לשעיר שאכל דכבשי עצרת על דעת כן הופרשו שישחטו זה אחר זה:

לוקה

יוה"כ מכפר. תניא נמי הכי דשעיר הנעשה בפנים אין אחר מכפר כפרתו ולא הוא מכפר כפרת אחרים: **מתני'** היה ר' שמעון אומר שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל טמא ושל רגלים מכפרין כו'. **אמרו** לו מהו שיקרבו זה בזה. **פי'** אם לא נקרבו שעירי הרגלים ברגלים. **מהו** שיקרבו בר"ח. **וכן** שעיר ר"ח ברגלים. **אסר** להם יקרבו. **הואיל** וכולם באין **לכפר** על טומאת מקדש וקדשיו: **גמ'** בשלמא דר"ח לא מכפר אדרגלים. עון כתיב בה. עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות. **אלא דרגלים** אמאי לא מכפרי אדר"ח כו'. **ופשוטה** היא **ואסיקנא אמר קרא** מלבד

ואיתקוש שעירי רגלים לשעירי ר"ח. ואם תאמר ה"ל דבר הלמד בג"ש דר"ח מלין וחוזר ומלמד מרגלים בהיקש ופלוגתא היא דרב פפא ומר זוטרא בשאינו מקומן (זבחים דף נ.) ואי הוה אמר דפנימי נמי איתקוש בהאי היקשא דמועדות שהוזכר בסדר קרבן מוספין דכתיב מלבד חטאת הכפורים הוה אתי שפיר דהשתא איתקש רגלים לפנימי דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו אבל קשה לר"ש בן יהודה ולר"מ דאית להו דרגלים מכפרים אטהור שאכל הטמא היכי ילפינן הא בהיקש מר"ח ר"ח גופיה לא ילפינן ביה הך כפרה אלא מג"ש מלין וע"ק לי' פנימי נמי איתקש בהאי היקשא אמאי איצטריך לרבי יהודה חטאת לה' חטא שאין מכיר בו אלא ה' הא איתקש ר"ח ורגלים לפנימי דמכפר אטומאת מקדש וקדשיו וליכא לאוקמה בהו אלא באין בה ואין בה וי"ל כיון דלין לאו עבודה היא אלא תכשיט חוזר ומלמד דהא דלמד איט חוזר ומלמד הייט בעבודה עצמה אבל קשיא לר"מ היכי ילף בר"ח ורגלים לין בה ויש בה מחיצון הא חיצון גופיה לא גמרינן אלא משעיר הפנימי שמכפר על דבר שיש בה ידיעה ותירץ ר"ת בספר היסר דכיון דהך היקשא דמועד הוי היקשא גמור לחיצון ורגלים מר"ח לענין חטא שאין מכיר בו אלא ה' דכתיב ביה בהדיא עבדינן היקשא לכולה מילתא אפילו לדברים דלא גמר אלא בהיקש ממקום אחר וכן מוכח בסוף פרק איזהו מקומן (סס דף נז.):

קס"ד דכל חד וחד מחבריה גמר

איני והאמר רבי יוחנן וכו'. השתא לא קשיא עצרת ויום הכפורים מא"ל כדפריך בסמוך משום דכיון דכל חד וחד מחבריה גמר אפילו להך דלא כתב ביה גמי שעיר ושעיר ליף מהך דלעיל הואיל והך דלקמיה כתב ושעיר אבל לקמן פריך שפיר דכיון דכולהו מר"ח גמרי לא מצי למילף עצרת ויום הכפורים דלא כתב בהו ושעיר הואיל ויש הפסק ביניס ובין ר"ח:

אלא דרגלים ניכפרו אדר"ח.

הא דלא פשיטא ליה דרשה דאותה כמו דרשה דעון משום דר"ש בן יהודה דרים עון ולא דרים אותה וכן לריך לפרש בסמוך גבי דרשה דאחת דפשיטא ליה טפי דרשה דאחת בשנה מדרשה דאחת יכפר:

***מהו** שיקרבו זה בזה. של ר"ח זה בר"ח אחר או של רגל זה ברגל אחר ניחא לכולהו שיקרבו ותימה דבעיא היא בפ"ק דזבחים (דף ו.) לי מכפר עולה לעשה דלאחר הפרשה והשתא לי לא מכפר היאך יקרב הא לא הופרש על טומאה שאירעה בין זה לזה וי"ל דהכא כיון דנאכל נעקר הפרשתו ואחר שהופרש במקומו כיפר על עבירות שהיה לו לזה לכפר וכשיבא ר"ח תמול עליו הפרשה לעבירות שעברו קודם לכן והא דמייתי התם מכבשי עצרת ולא אמרי' כשנשחט הרלשון לגלגלי מילתא שלא תמול על השני הפרשה עד שעת שחיטה לא דמי כלל לשעיר שאכל דכבשי עצרת על דעת כן הופרשו שישחטו זה אחר זה:

מהנה

הגהות לבעלי נוספת לעדיני הגלים

טעמים לפיכך אל מה מכפר עדיני הגלים

נוטא/מהנה

שלמה המיכוש המקום לזכר רא"ל לאמר כל הבעלים כפרתן שוה

נוטא

לזכר ר' יוחנן. אדם נסמיך לא בכולן מכפרין גם אל מועד ר"א בעיני בנעשה בפנים אל יו"כ שהוא אינו מכפר כפרתן וכן אינן מכפרין פרטיו (ר"ש - אין)

רבינו חננאל

ר' מאיר אומר כל השעירים כפרתן שוה על טומאת מקדש וקדשיו מאי מעמא ושעיר וי"ו מוסיף ומקיש זה לזה. ואקשינן השלישי אינו למד מן השני דהנה השני תלמוד הוא. וא"ר יוחנן דאין למדין למד מלמד בקדשים. ופרקינן כולהו משעיר קמא ילפי. ואקשינן והא שעיר יו"כ ושעיר עצרת דלא כתיב בהן ושעיר. ופריק ר' יונה אלה תעשו לה' במועדיכם הוקשו כל המועדים כולם זה לזה. ור"ח נמי אקרי מועד כדאביי דאמר (אמר) [כו'] קרא עלי מועד לשבור בחורי. וא"ר יוחנן מודה היה ר' מאיר בשעיר של יו"כ הנעשה בפנים שאינו מכפר כפרתן. מאי מעמא אחת כתיב כפרה אחת הוא מכפר ואינו מכפר שתי כפרות. והן נמי אינן מכפרין כפרתו. מאי מעמא אחת בשנה. כפרה שאין מתכפרת אלא פעם אחת בשנה

מהנה

הגהות לבעלי נוספת לעדיני הגלים

נוטא/מהנה

לזכר ר' יוחנן. אדם נסמיך לא בכולן מכפרין גם אל מועד ר"א בעיני בנעשה בפנים אל יו"כ שהוא אינו מכפר כפרתן וכן אינן מכפרין פרטיו (ר"ש - אין)

מלבד

מלבד

אותה לא משמע ליה. וא"ת א"כ מנלן דמכפר אחין בה ואין בה דלמא לא מכפר אלא אדר"ח גרידא דהייט טהור שאכל את הטמא ולא טמא שאכל את הקודש דבשלמא לר"ש כיון דדרים אותה על כרחך מיבעי ליה לאוקומה כפרה דרגלים אחין בה ואין בה כדקתני לעיל ולר"מ נמי אע"ג דלא דרים אותה אתי שפיר דהא דרים חטא שאין מכיר בו אלא ה' וגם אית ליה ג"ש דעון עון מניך וילפינן כולהו מר"ח אכל לר"ש בן יהודה דלא דרים אותה ולא דרים נמי חטא שאין מכיר בו אלא ה' דהא קאמר דרשם חדש לא מכפרת אלא על טהור שאכל את הטמא קשה וי"ל דלעניין זה ודאי דרים אותה כיון דלרגלים אין להם כפרה אחרת אלא זאת אבל בשיש לרגלים כפרה אחרת דהייטו אין בה ואין בה מכפר נמי אדרשם חדש ולא פשיטא ליה דרשה דאותה דסבירא ליה דאין סברא למעט שלא יש אחר אותו עון אלא בשאינו טמא אלא עון זה והשתא אתי שפיר הא דפריך לעיל אלא דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח פי' אמאי לא מכפרי נמי אדר"ח ולא פשיטא ליה דרשה דאותה כיון שיש להן כפרה אחרת כדפריש מיהו גבי דרשה דאחת בשנה דפשיטא ליה טפי מדרשה דאחת יכפר לריך לפרש כדפירשתי לעיל ועי"ל דלר"ש בן יהודה איתקוש שעירי רגלים לשעיר החיטון מה חיטון מכפר על דבר שיש בו כרת דהייט טומאת מקדש וקדשיו אף שעירי רגלים כן: **קדושה** שבהן להיכן הלכה.

וא"ת הא בפרק בתרא דכתובות (דף קה. וש"ס) אמר דדייני גזירות טוענין שכרם מתרומה הלשכה וכן (שם קי:) מגיהי ספרים וטובא חשיב התם אלמא לב ב"ד מתנה עליהן ומאי קשיא ליה הכא וי"ל דשאני התם דלא קדש קדושת הגוף:

מותר הקטורת. פ"ה מותר משלשה מנין היתירים בכל שנה ממלוח חפנים ביום"כ דאי אפשר שיכנסו כולם בחפניו ובתנם פירש כן דבלאו הכי יש מותר שבכל שנה היו מפטמין(ג) שס"ה מנים למנין ימות החמה וג' מנים לחפני כה"ג ביום הכפורים ומשס"ה היה נשאר בכל שנה פשוטה י"ל מנין כמנין שעטות החמה יתירים על שנות הלבנה ואע"פ שהיו צריכין למלאות בהן לשנים מעוברות שהן גו"ח י"ל י"ד י"ז י"ט מ"מ צריכין היו לחדש בר"ח ניסן כדי שיהיו מתרומה חדשה ומיהו הא דתניא בפ"ק דכריתות (דף ז:) *דת"ל לעי"ב שנה היו חלאים של שייריים א"ל לפרש אלא ממותר ג' מנים של יום הכפורים שהרי כל מותר של י"ל של שנה פשוטה היו צריכין למלאות במעוברות ובסוף המחזור המה ולבנה שוין רק שעה אחת ותפ"ה חלקים אלא המותר שלשה מנים היה נשאר ולא היה נכנס בחפניו אלא חצי מנה וז' מנים וחצי נשאר בכל שנה נמצא לע"ב שנה ק"פ מנים ועוד חסר ד' מנים לפלגא דשס"ח ולא דק וי"ס דל"ג שתים אלא אחת לשבעים שנה ותו לא וכן יש בירושלמי פרק טרף בקלפי וניחא טפי למימרא דלא דק דאי גרסי' שתים לא ניחא כל כך ובפטוס הקטורת הכתוב במחזורים גרס אחת לשתים שנה או לשבעים שנה ויכול להיות כשכלים ס' שנה בשתי שנים פשוטות זו אחר זו:

מפרישין. לא גרסי' ממנה שמתרומת הלשכה היו מפרישין והתם במסכת שקלים (דף ו.) לא חייבי בתרומת הלשכה ומאי ממנה אלא הכי גרסי' מפרישין שכר האומנין. פ"ה שמזכין להן ע"י אחד מן הגזברין ולפי' הא דקאמר בסמוך ומחללין אותה על מעות האומנין שעדיין לא זכו בהן ומיהו לשון מפרישין לא משמע אלא הפרשה בעלמא וקאמר נמי נותנין אותה לאומנין בשכרן משמע שעדיין לא זכו בשכרן ולכך נראה לבב ב"ד מתנה עליהן ואם תאמר ולמה להו כולי האי יתנו הקטורת מתחלה לאומנין בשכרן ומיהו לבן עזאי דאמר במס' שקלים בפ' התרומה (שם) דאין הקדש מתחלל על המלאכה ניחא ולפי' לר"ע נמי דאמר מתחלל על המלאכה ה"מ בקטורת דיחיד כגון במקדש ככסיו והיו בהן דברים הראוים לקרבנות לבור דגבי הכי מיתניא אבל בקטורת של לבור החמירו טפי אי נמי הכא אייריי בשכר פטוש אומני הקטורת של שנה חדשה ולריך ליתן להן מתרומה חדשה ולמאי דאמרינן במעילה בפרק ולד חטאת (דף יד: וש"ס) דהכי אומנין באומני הבנין מ"מ אין יכולין לתת הקטורת בשכרן דאין נותנין שכרן אלא מקדושת בדק הבית: **וכי** תימא דכל קדושת דמים נפסל במבול יום. וא"ת בלא נחיה למכתשת נמי תיפסל דמעיקרא נמי קדושת דמים הוא וי"ל דאפילו קדושת דמים לא פסלה בטבול יום אלא בנתינה למכתשת וכתישה שראוי להקריב אבל קודם כתישה לא: הוכשרו

[ע"ש דאיתא אחת לשנים או לשבעים שנה]

רבינו חננאל

מלבד חטאת הכפורים. ואתקש חיצון לפנימי: מתני' ר' שמעון בן יהודה אומר משמו שעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל הטמא מוסף עליהם של רגלים שמכפרין על טהור שאכל הטמא ועל שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. מוסף עליהן של יום"כ שמכפר על טהור וכו'. וגמרא דילה פשוטה היא. ואקשינן אי הכי דרגלים נמי נכפרו אדיום [כפורים] דכי כתיב אחת בשעיר הנעשה בפנים כתיב. ופרקינן אלא לעולם אחת משמע ליה ושאני התם. דאמר קרא על קרנותיו אחת בשנה בקרנות המזבח הפנימי הוא דמכפר כפרה אחת. אבל בקרנות מזבח החיצון מכפר אפילו שתי כפרות: יתיב רבה וקאמר אמר עולא אמר ר' יוחנן תמידין שלא הוצרכו לבוא נפדין תמימים אחת בלה וקאמר לה להא שמעתא אל רב הסדא מאן ציית לך ולר' יוחנן רבך, וכי קדושה שבהן להיכן הלכה: אמר ליה את לא תסברא דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה *והתנן המותר הקטורת מה היו עושין בה מפרישין (ה) (ממנה) שכר האומנין ומחללין אותה על מעות האומנין ונותנין אותה לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחין אותה מתרומה חדשה ואמאי נימא קדושה שבהן להיכן הלכה! אל קטורת קאמרת שאני קטורת דקדושת

[נעיל מ:]

ר"ת נוטא

* ולא מצינו מלבד זו בקלים דאמר קרא...

נוטאו בלו. (דף יב:) תמידין שלא הוצרכו לבוא נפדין תמימים מעות

נוטאו

דינו של ר' יוחנן תמידין שלא הוצרכו לבוא נפדין תמימים מעות

(מדקה) דין של רבה (ר' יוחנן) ותמיהות לשונות

קטיות ואימרות לפסס הקטיות

תת נוטאו

קטורת:
א) קדושת גוף
ב) קדושת דמים

מסורת הש"ס

[נעיל מ:]

ר"ת נוטאו

נוכר אדון זל קרנותיו אחת בשנה אבל חלאת הכיפורים אחת בשנה יכפר אל"ו בזרוחיכם קרני קדשים הוא לב'

* ולא מצינו מלבד זו בקלים דאמר קרא...

זבחים ז. ע"ש

[פסחים נב:]

וש"ל * יש לדון איך אמרו אות בנו לר' יוחנן ובאמת הרבה בוא אחרי לאחרו (בקרבנות) ולדון בלבם לא מתנה אינה אל לי אלאות קרי בה אל לי: הסאמרים:

כריתות ו. [פסחים ס"ח ר' יוחנן] [שקלים ס"ח ר' יוחנן] ובן מ"ס ע"ש מעילה יד:] אל לי. ר' יהודה אל לי. ר' יהודה מסורים אמרים הקדש בדבר אל לבא

הגהות הב"ח

(ה) גמ' מפרישין שכר האומנין וחו' ממנה ממנה: (ב) רש"י ד"ה ולא לא לבב כו' היכא לחיינו לעוך: (ג) תוס' ד"ה מותר וכו' הוי מפטמין שס"ה מנים שס"ה מנים לשס"ה ימים למנין ימות כנ"ל:

[ע"ש לדף יח.]

[ע"ש לדף יח.]

מעות האומנין הייטו מדעתן מאחר שכבר זכו בהן ומיהו לשון מפרישין לא משמע אלא הפרשה בעלמא וקאמר נמי נותנין אותה לאומנין בשכרן משמע שעדיין לא זכו בשכרן ולכך נראה לבב ב"ד מתנה עליהן ואם תאמר ולמה להו כולי האי יתנו הקטורת מתחלה לאומנין בשכרן ומיהו לבן עזאי דאמר במס' שקלים בפ' התרומה (שם) דאין הקדש מתחלל על המלאכה ניחא ולפי' לר"ע נמי דאמר מתחלל על המלאכה ה"מ בקטורת דיחיד כגון במקדש ככסיו והיו בהן דברים הראוים לקרבנות לבור דגבי הכי מיתניא אבל בקטורת של לבור החמירו טפי אי נמי הכא אייריי בשכר פטוש אומני הקטורת של שנה חדשה ולריך ליתן להן מתרומה חדשה ולמאי דאמרינן במעילה בפרק ולד חטאת (דף יד: וש"ס) דהכי אומנין באומני הבנין מ"מ אין יכולין לתת הקטורת בשכרן דאין נותנין שכרן אלא מקדושת בדק הבית: **וכי** תימא דכל קדושת דמים נפסל במבול יום. וא"ת בלא נחיה למכתשת נמי תיפסל דמעיקרא נמי קדושת דמים הוא וי"ל דאפילו קדושת דמים לא פסלה בטבול יום אלא בנתינה למכתשת וכתישה שראוי להקריב אבל קודם כתישה לא: הוכשרו

[נעיל מ:]

ר"ת נוטאו

נוכר אדון זל קרנותיו אחת בשנה אבל חלאת הכיפורים אחת בשנה יכפר אל"ו בזרוחיכם קרני קדשים הוא לב'

* ולא מצינו מלבד זו בקלים דאמר קרא...

זבחים ז. ע"ש

[פסחים נב:]

וש"ל * יש לדון איך אמרו אות בנו לר' יוחנן ובאמת הרבה בוא אחרי לאחרו (בקרבנות) ולדון בלבם לא מתנה אינה אל לי אלאות קרי בה אל לי: הסאמרים:

כריתות ו. [פסחים ס"ח ר' יוחנן] [שקלים ס"ח ר' יוחנן] ובן מ"ס ע"ש מעילה יד:] אל לי. ר' יהודה מסורים אמרים הקדש בדבר אל לבא

הגהות הב"ח

(ה) גמ' מפרישין שכר האומנין וחו' ממנה ממנה: (ב) רש"י ד"ה ולא לא לבב כו' היכא לחיינו לעוך: (ג) תוס' ד"ה מותר וכו' הוי מפטמין שס"ה מנים לשס"ה ימים למנין ימות כנ"ל:

[ע"ש לדף יח.]

[ע"ש לדף יח.]

מעות האומנין הייטו מדעתן מאחר שכבר זכו בהן ומיהו לשון מפרישין לא משמע אלא הפרשה בעלמא וקאמר נמי נותנין אותה לאומנין בשכרן משמע שעדיין לא זכו בשכרן ולכך נראה לבב ב"ד מתנה עליהן ואם תאמר ולמה להו כולי האי יתנו הקטורת מתחלה לאומנין בשכרן ומיהו לבן עזאי דאמר במס' שקלים בפ' התרומה (שם) דאין הקדש מתחלל על המלאכה ניחא ולפי' לר"ע נמי דאמר מתחלל על המלאכה ה"מ בקטורת דיחיד כגון במקדש ככסיו והיו בהן דברים הראוים לקרבנות לבור דגבי הכי מיתניא אבל בקטורת של לבור החמירו טפי אי נמי הכא אייריי בשכר פטוש אומני הקטורת של שנה חדשה ולריך ליתן להן מתרומה חדשה ולמאי דאמרינן במעילה בפרק ולד חטאת (דף יד: וש"ס) דהכי אומנין באומני הבנין מ"מ אין יכולין לתת הקטורת בשכרן דאין נותנין שכרן אלא מקדושת בדק הבית: **וכי** תימא דכל קדושת דמים נפסל במבול יום. וא"ת בלא נחיה למכתשת נמי תיפסל דמעיקרא נמי קדושת דמים הוא וי"ל דאפילו קדושת דמים לא פסלה בטבול יום אלא בנתינה למכתשת וכתישה שראוי להקריב אבל קודם כתישה לא: הוכשרו

דקדושת

דקדושת